

Byen Aylesbury. I maa vide hermed, at jeg, Dame Dorothy Packington, har udnævnt og bestemt mine betroede og højtagtede Esquiers, Thomas Lichfield og John Burden, til at være mine Repræsentanter for min omnævnte By Aylesbury. Og hvad disse mine Repræsentanter vil gøre i Hds Højhed Dronningens Tjeneste under nuværende Parlament, holdt i Westminster d. 8de Maj, der indtræffer efter dette Brevs Dato, det indrømmer og bifalder jeg, Dame Dorothy Packington, saa fuldt og helt, som om jeg var eller maatte have været nuværende selv.* Hun undertegnede deres Fuldmagter, forsegiede dem, udbetalte dem deres Salærer og deres Udgifter i det Hele taget. Senere hen, da Aylesbury Befolkning var taget til, indgav denne en Petition om Tilladelse til at faa Del i Repræsentantvalgene. Men Indvendingen mod Familie-Monopolet indesluttede ikke nogen Indvending mod den Person, som udøvede dette.

(Vi beklager den Mangel paa Plads, der hindrer os i at give flere Eksempler — hentede fra Mrs Stopes Bog — paa Kvindernes Prærogativer.)

Sir Edward Coke bliver tidligt i det 17de Aarhundrede den Faktor, der leder Strømmen i en for Kvinderne ødelæggende Retning. Mænds Anskuelse om Kvinder blev i høj Grad ændrede og Kvinders Friheder betydeligt beklippede i Begyndelsen af det 17de Aarhundrede. Fordelmeste er der en Stemme, som leder en Tidsalders offentlige Mening. Denne Stemme, der ledede denne Periode, var ikke den lærde Seldons, men den retskyndige Cokes. Han var den første, der havde sin Stemme om Kvindernes Uskikkethed (Disability), og da enhver andens Autoritet afhænger af hans, er det først nødvendigt at undersøge Grundene til hans Mening, da alle hans Efterfølgere maa staa eller falde med ham.

Da han talte imod, at Gejstligheden havde Stemme i Parlamentet, blev der fremført mod ham, at det var uretfærdigt, at man skulde bindes af Love, som man ikke selv havde været med til at danne. Til dette svarede han: »I mange Sager bliver Mængden bundet af Parlamentsakter, den Mængde, der ikke har Del i Valget af Riddere, Borgere eller Repræsentanter for Købstæderne, saasom alle de, der ikke har Selvejerskab eller Ejendom i gammelt Arvegods; og alle Kvinder, *laude de, der har Selvejerskab og ikke har Selvejerskab* samt Mænd under en-og-tyve Aar.«

Han citerer ingen Protokoller, han henviser ikke til noget Præcedens. Han kunde det ikke. Og dog udgaar fra dette hans *obiter dictum* yttret i Diskussionens Hede mod de Gejstlige, skrevet ned i løse Notitser og offentliggjort uden nogen Rettelse efter hans Død — hele den følgende Tids Mening, Skik

og Lov mod Kvinders Frigørelse. Saa frygteligt kan en Dommers Sidebemærkninger virke, naar han er fordomsfuld, samvittighedsløs og med Villie lader sig uvidende. At Coke forsyndede sig i alle tre Retninger er let nok at bevise.

Prynnes siger i sin Bog om engelsk Lov: »Det er mit glødende Ønske og mine flittige Bestræbelser at gavne Nutid og Fremtid ved den Kundskab der staar i min Magt. — Jeg ønsker at finde adskillige forkerte Citater og Feiltagelser i vore trykte Lovbøger især i dem, den eminente Grundpille for den almindelige Lov, Sir Edward Coke — til endel Skade for ham selv og hans Læsere — har faaet offentliggjorte efter sin Død, hvis Citater (paa Grund af en altfor stor Lettroenhed og Ligegyldighed) almindelig modtages og antages som en given Troes Sag, som et ufejlbarligt Orakel, uden mindste Undersøgelse af Kilderne.«

Mandlig Lettroenhed med Hensyn til Coke har været Aarsag til saa megen direkte og indirekte Lidelse for Kvinder, at det ikke kan overraske, om de nu søger at gaa bagved »Oraklet«* for at undersøge og udspørge selve Aanden i den engelske Constitution. Mange andre Skribenter end Prynn hentyder til Cokes Mangel paa Samvittighedsfuldhed. I Aaret 1615 sagde Kongen ham, at han skulde tage sin Rapport-Bog under Overvejelse og revidere den; »thi efter hvad Hs Majestæt har erfaret, er mange extravagante og udskejende Meninger skrevet ned deri, som siden er blevne offentliggjorte som positiv og god Lov.« (Chalmers Biog. Dict.) »Lovforordningerne, som er udgivne i hans Levetid var meget ukorrekte. I den 4de Del, som først udgaves efter hans Død, er der endnu flere og større Unøjagtigheder.« Han døde ikke før 1634 og Noterne til 4de Del af Lovforordningerne var det sidste Værk han satte op. Men Granvilles »Rapporter« beviser at i Parlamenterne 1621 og 1628 blev Valgretten erklæret at være skænket de af Beboerne, der havde Husbestand, hvad enten de havde Selvejerskab eller ej: saa han var i det mindste ukorrekt i denne Paastand.

At han i sine Fordomme kunde blive blind for Retfærdighed ser vi i det Billede hans Biographer giver af, hvorledes han jagede Sir Walter Raleigh til Døde; eller i et andet Billede, da han og hans Følgesvende foranstaltede en Tumult, for at gribe hans Datter og brød ind med Sværd og Stav i det Hjem, hvori hans Hustru havde anbragt hende. Dette var for at tvinge hende til Giftermaal med en Mand, ved hvis Hjælp han ventede atter at skulde blive taget til Naade hos Kongen. Den unge til Ægteskab tvungne Kvinde flygtede senere, og megen Elendighed opstod heraf.

*) Skrevet for 1894.

Kongens Raad bebrejdede ham strengt hans ulovlige Handlemaade.

Sir Francis Michell's Petition til Underhuset 23. Febr. 1620 indeholder en skærende Kritik over Cokes Opførsel som værende partisk og lidenskabelig. Michell siger: »Da jeg blev stævnet for Retten skadede Sir Edw. Coke min Sag ved højt at udbryde: »Da jeg var Overdommer, kendte jeg Sir Francis Michell som en *pletlet Mand!* hvilket Ord berøvede mine Venner Modet til at tale til mit Forsvar.« Michell maatte gaa ud, medens hans Sag var for. Under hans Fraværelse dømtes han til at sættes i Tower. Da han atter blev indladt, antog han, at faa Tilladelse til at tale til sit Forsvar, som Skik og Brug var, og »bad om Lov til at tale for sig«, hvad Sir Edward Coke skyndte sig at afslaa. (Sir Simon d'Ewes Papers). »Hans Hævnssyge der gaar lige til Brutalitet er infam.« Sir Francis Bacon skriver til ham: »I lader Loven altfor meget støtte sig til eders personlige Mening, hvorved I viser Eder at være en Lovens Tyran.« (Foss's »Lives of the Judges«). Jacob I vides at have kaldt ham: »Det bedst egnede Redskab for en Tyran, som der nogensinde har været i England.«

Han var eneste Søn blandt syv Søstre, hvilken Stilling formodentlig lod ham overvurdere sit eget Køn. Hans vidt kendte ægteskabelige Stridigheder har formodentlig hjulpet til at forøge hans Fordomme mod det andet Køn.

At han kunde *lade uvidende* er der Grund nok til at antage. Han giftede sig fem Maaneder efter sin første Kones Død uden Lysning eller Fribrev, og for at undgaa Bannlysning foregav han »Ukendskab til Loven«. Han giver ofte en urigtig Indberetning om Bestemmelser og endnu oftere fyldestgør de Autoriteter han citerer ikke hans Lovforslag. Dette er en Fejl, som ogsaa gælder hans Rapporter og hans Lovforordninger, og dette har havt alvorlige Følger for engelsk Lov. »Holt v. Lyle« og »Catherine v. Surrey« var Sager, der paadømtes i hans Tid, medens han var Generalfiskal. Disse Domme bestyrkede, at en »*feme sole*« kunde stemme for et Parlamentsmedlem. Gatton-Sagen kom ogsaa for under ham, og han *maatte* være bleven opmærksom paa, at andre Parlamentsmedlemmer ogsaa i hans Tid godkendte Kvinders Privilegier.

Andre har beskyldt ham for at undertrykke og forfalske retslige Dokumenter (Se Anstey's: »Supposed Constitutional Restraints«). Overdommer Best sagde: »Jeg er bange for vi skulde slippe for en god Del af, hvad der betragtes som Lov i Westminster Hall, hvis det Lord Coke siger *uden Autoritet* ikke var antaget som Lov.«

Coke havde snedigt faaet indført i sin 4de Søn Johns Ægteskabskontrakt med Datteren og Arvingen af Wheatly følgende Clausul: »Falder tilbage paa *hans egne Arringer*« til